

Toelichting op de Wmo-verordening 2020

Algemeen

Opdracht aan de gemeente

Deze verordening geeft uitvoering aan de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (hierna Wmo 2015). De Wmo 2015 geeft de gemeente de opdracht om zorg te dragen voor de maatschappelijke ondersteuning en voor de kwaliteit en continuïteit van voorzieningen. Het begrip maatschappelijke ondersteuning wordt uiteengezet in drie hoofdelementen waarop van de gemeente inzet wordt verwacht:

1. het bevorderen van de sociale samenhang, de mantelzorg en het vrijwilligerswerk, de toegankelijkheid van voorzieningen, diensten en ruimten voor mensen met een beperking, de veiligheid en leefbaarheid in de gemeente, als mede het voorkomen en bestrijden van huiselijk geweld;
2. het ondersteunen van de zelfredzaamheid en de participatie van personen met een beperking of chronische psychische of psychosociale problemen, zoveel mogelijk in de eigen leefomgeving;
3. het bieden van beschermd wonen en opvang.

De gemeenteraad stelt periodiek een plan vast met betrekking tot het door het gemeentebestuur te voeren beleid met betrekking tot maatschappelijke ondersteuning. Het plan is erop gericht dat:

1. cliënten zo lang mogelijk in de eigen leefomgeving kunnen blijven wonen;
2. cliënten die beschermd wonen of opvang ontvangen een veilige woonomgeving hebben en, indien mogelijk, weer in staat zijn zich op eigen kracht te handhaven in de samenleving.

De Wmo 2015 schrijft voor dat de gemeente in een verordening de regels moet vaststellen die noodzakelijk zijn voor de uitvoering van het beleidsplan (artikel 2.1.3. lid 1 Wmo 2015).

Belang zorgvuldige procedure

Er moet steeds een zorgvuldige toegangsprocedure doorlopen worden om:

- De hulpvraag van de cliënt, zijn behoeften, situatie en gewenste resultaten helder te krijgen;
- De beperkingen in de zelfredzaamheid en participatie van de cliënt te inventariseren;
- Te achterhalen welke oplossingen de cliënt zelf kan inzetten om zijn zelfredzaamheid en participatie te verbeteren, zoals eigen kracht, gebruikelijke hulp, mantelzorg, hulp uit het sociaal netwerk, het verrichten van maatschappelijk nuttige activiteiten, een beroep op andere wetten en algemeen gebruikelijke voorzieningen;
- Te bepalen of zo nodig met gebruikmaking van een algemene voorziening kan worden volstaan of dat een maatwerkvoorziening nodig is en welke voorziening dan (goedkoopst) compenserend is voor de beperkingen van de cliënt.

De Wmo 2015 en deze verordening leggen deze toegangsprocedure daarom in hoofdlijnen vast. Als de procedure goed wordt uitgevoerd, moet deze steeds tot een juiste beslissing leiden; ondersteuning bieden waar ondersteuning nodig is.

Als de cliënt van mening is, dat het college ten onrechte geen maatwerkvoorziening heeft verstrekt of dat de toegekende maatwerkvoorziening onvoldoende bijdraagt aan de zelfredzaamheid of participatie, kan de cliënt daartegen bezwaar maken en daarna eventueel in beroep gaan. De rechter zal toetsen of het college zich gehouden aan de voorgeschreven procedures, het onderzoek naar de omstandigheden van cliënt op zorgvuldige wijze heeft verricht en of de ondersteuning een passende bijdrage levert aan het realiseren van een situatie waarin de cliënt in staat wordt gesteld tot zelfredzaamheid of participatie en zo lang mogelijk in de eigen leefomgeving kan blijven wonen.

Artikelsgewijze toelichting

Alleen de artikelen die een toelichting behoeven worden hieronder beschreven.

Artikel 1 Begripsbepalingen

Algemeen gebruikelijke voorziening. Bij de beoordeling of sprake is van een algemeen gebruikelijke voorziening voor de cliënt, moet de vraag worden beantwoord of de cliënt ook over de voorziening zou beschikken, als hij geen beperkingen zou hebben gehad. Bij die beoordeling spelen de volgende criteria op grond van de jurisprudentie een rol:

- De voorziening is in de reguliere handel te koop;
- De voorziening is niet speciaal voor mensen met een beperking;
- De voorziening is niet aanzienlijk duurder dan vergelijkbare producten met hetzelfde doel;
- De individuele omstandigheden van de cliënt (zoals leeftijd en inkomen).

Bijgaand is een lijst met voorzieningen toegevoegd die algemeen gebruikelijk kunnen zijn. Maar dat moet steeds per individueel geval aan de bovenstaande criteria getoetst worden. Zo kan een elektrische fiets in het ene geval wel algemeen gebruikelijk zijn en in het andere geval niet.

Algemeen

- Boodschappenbezorgdienst supermarkt/winkel
- Zorgverlof, kinderopvang (voor-, tussen- en naschools), gastouder of andere overblijfmogelijkheden
- Alarmering
- Mobiele telefoons
- Wasdroger
- Sta op stoel
- Financieel administratieve dienst
- Maaltijdservice
- Honden uitlaatdienst
- Glazenwasser
- Klussendienst

Vervoer

- E-bike
- Fiets met verlaagde instap
- Aankoppelfiets
- Spiegels voor fiets
- Stokhouder
- Brommobiel of bromfiets
- Oplaadkosten scootmobiel
- Tweede extra boodschappenmand op scootmobiel
- Tandem voor recreatief gebruik
- Rollatorhouders
- Buggy (tot 4 jaar)
- Bakfiets
- Fietskar voor kinderen

Woonvoorzieningen / woningaanpassingen

- Douche/toiletstoel. Deze voorzieningen zijn niet algemeen gebruikelijk als het noodzakelijk is dat ze verrijdbaar of kantelbaar zijn of op het individu moeten worden aangepast.
- Wandbeugels
- Verhoogde toiletten
- Losse toiletverhogers
- Badplank
- Kranen waaronder één hendel mengkraan, en kranen met een thermische begrenzing
- Douche op glijstang
- Verwijderen van bad of douchecabine
- Elektrische garagedeuropener
- Keramische of inductie kookplaat
- Antislip vloer/mat badkamer
- Intercom
- Drempelhulp los
- Vervanging aangepast keukenapparatuur (art. 8 lid 5 verordening hierop aanpassen)
- Ligbad
- Trapleuningen (extra)
- Toilet (tweede toilet, hangtoilet, sani broyeur)
- Verhoogd toilet (6+/10+ liter toilet) en verhoogde toiletbrillen
- Verhuiskosten bij algemeen gebruikelijke verhuizing
- Airco (los/vast)
- Luchtbevochtigers en ontvochtigers
- Screens en zonneschermen (incl. elektrische bediening hiervan)
- Combi magnetron
- Hometrainer
- Waterbed
- Thermostatische (meng) kranen
- Renovatie keuken > 15 jaar
- Renovatie badkamer > 20 jaar
- Centrale verwarming

Artikel 5 Gesprek

Dit artikel hangt samen met artikel 4 van de verordening dat gaat over het vooronderzoek en het indienen van een persoonlijk plan en kan niet los worden gezien van artikel 2.3.2 lid 4 van de wet, dat voorschrijft wat er allemaal onderzocht moet worden.

Stappenplan

Uit de jurisprudentie van de Centrale Raad voor Beroep (CRvB) kan het volgende stappenplan voor een correct uitgevoerd onderzoek en gesprek gedistilleerd worden.

Stap 1:

Na de melding dient eerst de precieze hulpvraag te worden vastgesteld.

Stap 2:

Vervolgens moet worden bepaald wat – kort gezegd – de beperkingen in de zelfredzaamheid en participatie zijn.

Stap 3:

Als beide bovenstaande vragen op papier staan kan (en moet) inzicht worden verkregen in de aard en omvang van de door het college te organiseren noodzakelijke maatschappelijke ondersteuning.

Stap 4:

Daarna moeten de eigen kracht, gebruikelijke hulp, mantelzorg, hulp uit het sociale netwerk en

algemene voorzieningen in kaart worden gebracht, althans moet bezien worden of – en zo ja – in welke mate deze aanwezig zijn.

Stap 5:

Vervolgens dient geconcludeerd te worden of er voor het college uiteindelijk nog iets te compenseren overblijft.

Stap 6:

Voor zover dit in het individuele geval noodzakelijk kan worden geacht, dient specifieke deskundigheid te worden ingeschakeld.

Artikel 8 Criteria voor een maatwerkvoorziening

In dit artikel zijn de algemene criteria opgenomen die gelden om een maatwerkvoorziening toe te kennen. Allereerst moet duidelijk zijn dat er sprake is van beperkingen in de zelfredzaamheid en/of participatie of, bij een cliënt die de thuissituatie heeft verlaten, van problemen bij het zich handhaven in de samenleving.

Daarnaast moet duidelijk zijn dat de oplossingen die de cliënt zelf kan inzetten om zijn zelfredzaamheid en participatie te verbeteren, zoals eigen kracht, gebruikelijke hulp en algemeen gebruikelijke voorzieningen, niet toereikend zijn om de beperkingen te compenseren.

Lid 5

Voorzieningen die het college op grond van deze verordening verstrekt moeten zowel compenserend als de goedkoopste voorziening zijn. Met het begrip compenserend wordt bedoeld: volgens objectieve maatstaven nog toereikend. Eigenschappen die kostenverhogend werken zonder dat ze de voorziening meer compenserend maken, komen in principe niet voor vergoeding in aanmerking. De bruikbaarheid van de voorziening wordt niet alleen bepaald door functionele en technische aspecten, maar is ook afhankelijk van de gebruiker. Ook is het denkbaar dat een product dat duurder is dan een vergelijkbaar product, maar langer meegaat uiteindelijk goedkoper is. Wat betreft het kwaliteitsniveau wordt aangesloten bij een verantwoord niveau, maar niet meer dan dat. Als een client een duurdere voorziening wenst, dan de goedkoopst compenserende voorziening, kan er een PGB verstrekt worden ter hoogte van de goedkoopst compenserende voorziening. De cliënt kan dan meerkosten zelf bijbetalen.

Artikel 10 Weigeringsgronden

In dit artikel zijn de weigeringsgronden opgenomen. Ook de weigeringsgronden moeten langs de lat van maatwerk worden gelegd en in elk geval individueel getoetst worden.

Lid 1 sub e

Het abonnementstarief dat per 1 januari 2019 in werking is getreden, heeft er voor gezorgd dat er veel meer aanvragen hulp bij het huishouden zijn binnengekomen van mensen die daarvoor gebruik maakten van een particuliere hulp. De meeste aanvragen hadden een sterk financieel motief. Het verschil tussen 12,50 euro per uur voor huishoudelijke hulp betalen of 19 euro per maand is zo groot, dat het begrijpelijk is er een beroep wordt gedaan op de Wmo.

Maar...de Wmo zegt nadrukkelijk dat alleen een maatwerkvoorziening moet worden verstrekt wanneer de cliënt niet op eigen kracht of hulp uit het sociale netwerk zijn beperkingen in de zelfredzaamheid of participatie kan opheffen of verminderen. Daarom wordt in dit lid geregeld, dat wanneer de cliënt enkel vanuit een financieel motief een voorziening aanvraagt, dat hij daarvoor zelf al had geregeld, de gevraagde voorziening in deze situatie als algemeen gebruikelijk gezien voor deze cliënt wordt. Het zal in de meeste gevallen gaan om aanvragen hulp bij het huishouden, maar ook andere voorzieningen zijn denkbaar.

Het artikel spreekt over geruime tijd en adequaat. Wat onder geruime tijd moet worden verstaan hangt van de individuele situatie af. In het geval van hulp bij het huishouden waarin de cliënt al een particuliere hulp had en nu een beroep op de Wmo doet vanuit een financieel motief, zal het meestal gaan om een paar maanden of misschien wel jaren dat deze situatie al bestond om te beoordelen of er sprake is van eigen kracht en de voorziening algemeen gebruikelijk wordt geacht.

Wat adequaat is voor hulp bij het huishouden hangt af van de individuele normen en waarden van wat de cliënt een schoon huis vindt. Daar moet vanuit de gemeente niet te snel oordelend in te worden opgetreden, tenzij er sprake is van vervuiling en verwaarlozing wat zorgt voor overlast en gevaar voor de cliënt en zijn omgeving.

Lid 1 sub f

Er worden geen voorzieningen verstrekt die niet veilig zijn of nadelige gevolgen kunnen hebben voor de cliënt. Daarnaast wordt de gevraagde maatwerkvoorziening niet verstrekt als deze anti-revaliderend werkt. Denk bijvoorbeeld aan een gevraagde scooter als de cliënt nog kan fietsen en een arts dit noodzakelijk vindt.

Lid 1 sub j

Van een cliënt mag worden verwacht dat hij bij een verhuizing of de aanschaf van een voorziening rekening houdt met zijn beperkingen. Doet hij dat niet dan kan de gevraagde voorziening afgewezen worden. Denk bijvoorbeeld aan een verhuizing naar een woning waarin de cliënt gelet op zijn medische situatie bij het normale gebruik beperkingen gaat ondervinden.

Let op: op grond van de Wmo 2015 mag nog steeds niet de voorzienbaarheid bij de cliënt worden neergelegd, zoals het kunnen reserveren voor een traplift, omdat men weet dat men ouder wordt en dan moeilijker de trap op kan komen.

Lid 2 sub a

Het college kan in beginsel slechts een maatwerkvoorziening toekennen als deze langdurig noodzakelijk is. Wat langdurig noodzakelijk is, is afhankelijk van de concrete situatie. Het kan gaan om slechts een paar maanden, bijvoorbeeld bij een terminaal ziektestadium of jaren bijvoorbeeld bij een aangeboren beperking dat stabiel is. Kenmerkend voor beide situaties is wel dat de ondervonden beperking, naar de stand van de medische wetenschap, onomkeerbaar is. Er is dus redelijkerwijs geen verbetering te verwachten in de situatie van de cliënt. Hierbij is dus de prognose van groot belang. Als de prognose zegt dat de cliënt na enige tijd zonder de benodigde hulpmiddelen of aanpassingen kan functioneren, dan mag van een kortdurende noodzaak worden uitgegaan. Bij een wisselend beeld, waarbij verbetering in de toestand periodes van terugval opvolgen, kan worden uitgegaan van een langdurige noodzaak. Voor langere tijd betekent in ieder geval dat wie tijdelijke beperkingen heeft, bijvoorbeeld door een ongeluk, terwijl vaststaat dat de beperking van voorbijgaande aard is, niet voor bepaalde voorzieningen op grond van deze verordening in aanmerking komt. De cliënt kan dan meestal een beroep doen op hulpmiddelen via de zorgverzekeraar in het kader van de Zorgverzekeringswet. Waar precies de grens ligt tussen kortdurend en langdurig verschilt per situatie. Het is, afhankelijk van de situatie, wel mogelijk om kortdurend hulp bij het huishouden of begeleiding in te zetten, bijvoorbeeld na een ziekenhuisopname of een opgelopen trauma.

Lid 3 sub a

Deze afwijzingsgrond is bedoeld voor situaties waarin gebruikte materialen voor problemen zorgen of als de ondervonden problemen te wijten zijn aan achterstallig onderhoud of aan de omstandigheid dat de woning niet voldoet aan de geldende wettelijke eisen. Hierop kan een uitzondering worden gemaakt als de cliënt goede pogingen heeft ondernomen om de gebreken door de verhuurder weg te laten nemen.

Lid 3 sub b

Het college treft alleen een voorziening in of aan de woning waar de cliënt met beperkingen zijn vaste woon- en verblijfplaats heeft. Dit betekent dat als de cliënt over meerdere woningen beschikt, er maar één woning wordt aangepast. Dit kan alleen anders zijn als er sprake is van co-ouderschap. In dat geval kan een cliënt twee hoofdverblijven hebben, namelijk in de woning van zowel de moeder als de vader.

Ook in het geval dat de cliënt noodgedwongen langdurig is opgenomen in een instelling, maar regelmatig zijn ouders wil bezoeken, moet niet te beperkend gekeken worden naar het verstrekken van een maatwerkvoorziening in de woning van de ouders/familie in de eerste graad = bezoekbaar maken. Denk bijvoorbeeld aan het verstrekken van een tillift.

Lid 3 sub c

Op grond van deze bepaling hoeft er geen woningen aangepast te worden aan de beperkingen van een tijdelijk verblijvende cliënt. Denk hierbij aan verblijf in hotels/pensions, tweede woningen, vakantie- en recreatiewoningen.

Lid 3 sub g

Als er in de verlaten woning geen problemen bij de zelfredzaamheid werden ervaren, is de verhuizing naar de nieuwe woning kennelijk de oorzaak van de problemen en is men dus verhuisd naar een ongeschikte woning. Niet de ondervonden beperking, maar de verhuizing naar een niet geschikte woning is dan de voornaamste oorzaak van de ondervonden problemen. Deze bepaling voornamelijk betrekking op situaties waarin men gaat verhuizen zonder specifieke reden. Maar een uitzondering kan worden gemaakt als er een belangrijke reden voor de verhuizing aanwezig is. Denk bijvoorbeeld aan een verhuizing vanwege samenwoning, huwelijk of werkaanvaarding elders. Alle feiten en omstandigheden moeten gewogen worden om vast te stellen of er sprake is van een belangrijke reden en gekeken moet worden of de cliënt zelf voor een oplossing had kunnen zorgen.

Lid 3 sub h

Als een cliënt verhuist, moet hij zoeken naar en zo geschikt mogelijke woning. Het is niet de bedoeling men een ongeschikte woning kiest en vervolgens de rekening voor de aanpassingen bij de gemeente indient. Met verhuizen wordt niet alleen bedoeld op de feitelijke verhuizing, maar ook op alle onomkeerbare handelingen die hier normaal gesproken aan voorafgaan, zoals het tekenen van een koop- huur- of erfpachtovereenkomst. Voor de toepassing van deze weigeringsgrond is het belangrijk dat de gemeente zicht heeft op de aangepaste of eenvoudig aan te passen woningvoorraad. Daarnaast moet de cliënt goed worden geïnformeerd over de gang van zaken bij dit soort verhuizingen.

Komt de cliënt van een andere gemeente en heeft hij zich niet vooraf gemeld bij de gemeente om de mogelijkheden te bespreken of om toestemming te vragen, dan rust er op die cliënt de bewijslast om aan de hand van controleerbare gegevens aan te tonen dat er geen andere geschikte woning beschikbaar was.

Artikel 12 Persoonsgebonden budget

Het college kan op grond van artikel 2.3.6 van een PGB verstrekken. Als aan alle wettelijke voorwaarden daartoe is voldoen, is het college hier zelfs toe verplicht.

Als een cliënt in aanmerking wil komen voor een PGB, moet hij op grond van deze verordening een budgetplan opstellen. Om te voorkomen dat er budgetplannen op een kladje worden gemaakt, is er een format voor een budgetplan ontwikkeld en de cliënt zal gevraagd worden deze in te vullen. In de verordening is in artikel 12 lid 4 opgenomen welke vragen in ieder geval in het budgetplan beantwoord moeten worden. Deze vragen vloeien rechtstreeks voort uit artikel 2.3.6 van de wet.

In artikel 12 lid 4 is nu opgenomen dat bij nieuwe aanvragen voor een PGB een maandloon niet meer wordt geaccepteerd. Bij een maandloon wordt niet gekeken naar werkelijke ingezette uren zorg van die maand, maar wordt steeds een vast bedrag aan PGB uitbetaald. De praktijk van de afgelopen jaren heeft geleerd dat een maandloon sneller leidt tot onjuiste betalingen van het PGB en fraude in de hand werkt. De SVB heeft dan ook geadviseerd om de verordening op te nemen dat een maandloon niet langer toegestaan is.

In artikel 12 lid 5 zijn een aantal kostenposten opgenomen waaraan het PGB nadrukkelijk niet aan besteed mag worden. Simpel gezegd: het PGB is slechts bedoeld om de benodigde zorg in te kopen of om het gevraagde hulpmiddel aan te schaffen.

In artikel 12 lid 8 is als gevolg van jurisprudentie opgenomen dat de hoogte van het PGB is afgestemd is op het inkopen van zorg of een hulpmiddel bij één zorgaanbieder.

Artikel 12 a Onderscheid formele en informele hulp

Voor het verkrijgen van een PGB wordt onderscheid gemaakt tussen formele en informele hulp. Voor formele hulp geldt namelijk een hoger tarief dan voor informele hulp. Met dit artikel wordt geprobeerd expliciet duidelijk te maken welke zorgverlener valt onder de definitie van formele hulp en welke zorgverlener valt onder informele hulp.

Nadrukkelijk zijn de voorwaarden in de verordening opgenomen waaraan een hulpverlener moet voldoen om voor het tarief van formele hulp in aanmerking te komen. Dit ter voorkoming van de situatie dat iemand die een wijnhandel heeft en staat in geschreven bij de KvK ook als formele hulpverlener wordt erkend. Het moet echt gaan om een persoon die op basis van erkende diploma's en/of werkervaring als formele hulpverlener kan worden aangemerkt.

Bij hulpverlening door een bloed- of aanverwant in de eerste of tweede graad, is er altijd sprake van informele hulp. Ook al gaat het om een hulpverlener die voldoet aan de criteria genoemd in het tweede lid van dit artikel. Dan nog geldt dat in het kader van deze verordening als informele hulp. De achtergrond daarvan is dat ook familieleden met een zorg-gerelateerd beroep of opleiding in eerste instantie een affectieve relatie hebben met de budgethouder. Dat is dan ook doorslaggevend voor het bijbehorende PGB-tarief.

Bloedverwantschap ontstaat door:

- Geboorte;
- Afstamming van dezelfde voorvader;
- Erkenning;
- Gerechtelijke vaststelling van het vaderschap;
- Adoptie.

Bloedverwanten in de eerste graad zijn:

- (Adoptie)ouders;
- (Adoptie)kinderen.

Bloedverwanten in de tweede graad zijn:

- Grootouders;
- Kleinkinderen;
- Broers en zussen.

Artikel 13 Bijdrage in de kosten van maatwerkvoorzieningen en PGB

In dit artikel is opgenomen dat in principe de cliënt voor een maatwerkvoorziening een eigen bijdrage via het CAK verschuldigd is. Het maakt niet uit of de maatwerkvoorziening wordt verstrekt in zorg in natura dan wel in PGB. Heeft de cliënt meerdere voorzieningen, dan betaalt hij nog steeds niet meer dan het abonnementstarief van € 19,00 per 4 weken (ingaaande 1 januari 2020).

Het kan echter voorkomen dat het opleggen van een eigen bijdrage er voor zorgt dat de benodigde zorg wordt geweigerd (zogenaamde zorgmijder). In dat geval heeft de consulent altijd de mogelijkheid om in die bijzondere gevallen af te zien van het opleggen van de eigen bijdrage. Maar omdat het abonnementstarief niet meer gekoppeld is aan de hoogte van het inkomen, zal in de meeste gevallen gewoon een eigen bijdrage opgelegd kunnen worden.

Daarnaast geeft dit artikel aan hoe de hoogte van de kosten voor een maatwerkvoorziening in zorg in natura dan wel in PGB wordt vastgesteld.

Tevens wordt aangegeven voor welke voorzieningen geen eigen bijdrage verschuldigd is.

Artikel 14 Controle

In dit artikel is nu opgenomen welke onderzoeksvragen het college daarbij aan de cliënt over het gebruik van de maatwerkvoorziening kan stellen.

Artikel 22 lid 7 Verrekening

Verrekening van een geldschuld met een bestaande vordering is alleen mogelijk wanneer de bevoegdheid daartoe bij wettelijk voorschrift is voorzien (artikel 4:93 lid 1 Awb). Deze voorziening is getroffen in artikel 3.3 lid 3 van het uitvoeringsbesluit. Dat artikel geeft het college de bevoegdheid tot het verrekenen van een vordering op grond van de Wmo 2015 met vorderingen op grond van de Wmo (2007) of de Participatiewet. De verrekeningsbevoegdheid in het uitvoeringsbesluit beperkt zich (waarschijnlijk) tot de bijdrage in de kosten en is in het bijzonder opgenomen om de bijdrage voor opvang te kunnen verrekenen met een bijstandsuitkering. Om ook andere vorderingen op grond van de Wmo 2015 te kunnen verrekenen, bijvoorbeeld in het geval van een terug te vorderen pgb, is de bepaling in dit artikel opgenomen.

Artikel 24 Afstemming met gezondheidszorg

Dit artikel regelt de afstemming met de zorgverzekeraars en het Centrum Indicatiestelling Zorg (CIZ) voor de zorg die valt onder de Zorgverzekeringswet en de Wet langdurige zorg (Wlz). In de Wmo 2015 is wettelijk geregeld dat de gemeentelijke taak op grond van de Wmo ophoudt als de cliënt aanspraak maakt op Wlz-zorg. Het gaat hier dus om uitsluitende systemen. Op basis van het tweede lid kan het college de cliënt ondersteunen richting het CIZ voor een aanvraag van een Wlz-indicatie.

Artikel 25 Afstemming met Veilig Thuis

Veilig Thuis, het advies- en meldpunthuiselijk geweld en kindermishandeling) is beschikbaar voor hulp en advies, ook aan professionals. Hoogwaardige specialistische kennis is nodig bij complexe situaties van huiselijk geweld. Veilig Thuis kan passende hulp inschakelen. In het kader hiervan maakt het college afspraken over de toegang tot algemene voorzieningen en maatwerkvoorzieningen.

Artikel 26 Afstemming met jeugdhulp

Bepaalde voorzieningen, waaronder in ieder geval begeleiding, vallen na het 18^e jaar niet meer onder de jeugdwet, maar onder de Wmo. De gemeente is verantwoordelijk voor een warme overdracht na het 18^e jaar. Daarbij is van belang dat tijdig, minimaal een half jaar van tevoren, bekeken wordt wat er gaat veranderen na het 18^e jaar. Zodat de continuïteit van zorg geborgd is. Soms kan een gezin ook te maken hebben met zowel ondersteuning vanuit de Wmo als vanuit de jeugdwet. Ook in die gevallen is een goede afstemming tussen voorzieningen gewenst.

Artikel 27 Afstemming met voorzieningen werk en inkomen

Soms zijn er bij cliënten die maatschappelijke ondersteuning nodig hebben, ook belemmeringen op het gebied van werk en/of inkomen. Dit kan de effectiviteit van ondersteuning vanuit de Wmo in de weg staan. Het is daarom van belang dit soort problematiek tijdig te signaleren en cliënten naar de juiste voorzieningen te leiden.